

АСЕН РАЗЦВЕТНИКОВ

ДОБРИТЕ СТОПАНИ

chitanka.info

Край речица на полянка Мързелан и Мързеланка си живели във къщурка, ниска като костенурка. Ала дъжд ли се извий — къщичката ще ги скрий, зимна буря ли завей — в къщи ален огън грей.

Имали си те козица, с бяла пухкава брадица и на кривите рогчета с две пиринчени звънчета. Крехко в трема^[1] тя врещяла, с ясен звън ги веселяла и ги хранела с попара, щом тревницата покара.

Късно сутрин Мързелан дръпвал вехтия юрган и побутвал Мързеланка:

— Ставай, пиле, стига нанка!

Но невестата кротува и се прави, че не чува.

— Ставай мари, Мързелано!

— Луд ли си бре — толкоз рано!

Най-подире къмто пладне те надигали се гладни и си хапвали попара във гаванката си стара. После с въже във ръката той отивал във гората и събраните дърва сам отнасял във града. А невеста Мързеланка тежко сядала на сянка — с почнатата от неделя чужда прежда и къделя.

Тъй минавали се дните, тъй живели те честити.

Но — случило се веднъж, че козицата им бяла, що свободно си пасяла в къра там нашир и дълж, се объркала в тъмата и изчезнала в гората.

— Бре, къде ли е ваджишка^[2]! — рекла булката с въздишка. — Потърси я, Мързелане!

— Нищо няма да ѝ стане! Ти ще видиш, че самичка ще си дойде таз козичка.

— Ще ѝ видиш веч рогата на полянката в гората.

— Я недей ми дига врява! — кипнал Мързелан тогава. — Щом ти трябва — прав ти път! Хе полето, хе лесът!

— Брава, тъй, ами че как! Аз ще тръгна в тоя мрак да лудея по гората, ти пък скрий си тук главата и очаквай под юргана за попарата зарана!

И разсърдени тогаз, легнали си те завчас и сънували насън, че се гонят с меден звън две стада кози навън.

А в далечен пущинак, де не стъпва кози крак, Вълчо срещнал сам-самичка просълзената козичка, па любезно се засмял и завчас си я изял.

Дигнали се пак по пладне нашите ленивци гладни. Но не яли веч попара във гаванката си стара.

— Ех — въздъхнал примирен Мързелан след някой ден, — като имаме къщурка, въженце и пъстра хурка, криво-ляво щем прекара на света и без попара!

И занизали се дните, вечерите и нощите. И семейството лениво заживяло пак щастливо.

Но веднъж над божи свят рукнал едър дъжд и град: изпочукал класовете, с меч пронизал листовците — и на къщицата крива счупил керемидка сива.

— Слушай, мъжо Мързелане, няма то така да стане — рекла грижната съпруга, — трябва да поставиш друга! На — отново падна капка на съдраната ти шапка!

— Не — съпругът ѝ отвърща, — грижата за всяка къща на стопанката се пада! Я скочи ти като млада и догде те зърна аз, всичко поправи завчас!

— Бооже — рекла Мързеланка, — станала съм вече сянка! Делник-празник, сряда, петък шетай пусти женски шетък — а сега за Мързелана и зидарка пък да стана!

Никой труд си не направил и вредата не поправил. А дъждовната вода текла, текла за беда. Гнили ден из ден гредите и рушили се стените. И когато над света долетяла есента и един намръщен ден ревнол вятърът студен, в миг къщурката прогнила до основи се срутила.

Изпод купището жалко се измъкнал подир малко, цял във прах и пот облян, злополучни Мързелан. А с оскубана глава изпълзяла след това и нещастната стопанка — пъргавица Мързеланка. И приседнали тогава те на жълтата морава, поспогледнали се криво, па заплакали горчиво, че си нямат ни козица със рогчета и брадица, нито въже, нито хурка, ни пък нисичка къщурка.

[1] Трем — покрито място пред къща. ↑

[2] Ваджишка — проклета. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.